

Arrest

nr. 169 905 van 15 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juni 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 12 oktober 1987.

Op 23 maart 2013 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij op 28 mei 2009 en op 3 augustus 2009 in het Verenigd Koninkrijk werden geregistreerd omwille van een asielaanvraag.

Op 3 mei 2016 wordt een verzoek tot terugname gericht aan de Italiaanse instanties op grond van artikel 18.1 (b) van de Verordening 604/2013/EG van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-III Verordening). Op 5 juni 2016 aanvaardden de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk uitdrukkelijk de terugname van de verzoekende partij op grond van artikel 18.1. (b) van de Dublin-III Verordening.

Op 7 juni 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze beslissing werd op dezelfde dag aan verzoekende partij betekend en is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan het United Kingdom toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Pakistan van Malik afkomst verklaart te zijn, werd op 11.03.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 23.03.2016 asiel in België. Hij was niet in het bezit van enige persoonlijke - of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op

28.05.2009 en op 03.08.2009 in het United Kingdom werden geregistreerd omwille van een asielaanvraag. Onderzoek bij onze diensten toonde tevens aan dat betrokkene op 08.01.2003 een eerste maal asiel vroeg in België. Betrokkene werd toen geregistreerd als begeleide minderjarige en op 18.03.2003 werd aan betrokkene een Bijlage 26bis uitgereikt met beslissing tot weigering van verblijf. Deze beslissing werd op 16.05.2003 door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) bevestigd en op 13.11.2003 zou betrokkene vrijwillig naar Pakistan zijn teruggekeerd.

Op 28.04.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn tweede asielaanvraag in België. Daarin verklaarde hij begin februari 2016 vertrokken te zijn uit Pakistan en eerst per vrachtwagen en te voet naar Irak te zijn gereisd met een doorreis via Iran. Betrokkene stelde 1 dag te Irak te hebben verbleven om vervolgens per vrachtwagen en te voet door te reizen naar Bulgarije of Roemenië met een transit via Turkije. Betrokkene stelde vanuit Bulgarije of Roemenië per auto, bus, vrachtwagen en te voet te zijn doorgereisd naar België waar hij stelde op

27.02.2016 gearriveerd te zijn en asiel vroeg op 23.03.2016.

Na confrontatie met zijn EURODAC-resultaten bevestigde betrokkene het feit dat hij in 2009 reeds eerder asiel vroeg in het United Kingdom. Hij stelde tot ongeveer oktober 2015 in het United Kingdom te hebben verbleven en verklaarde dat zijn asielaanvraag werd afgewezen door de Britse autoriteiten. Hij verklaarde tevens in het United Kingdom schrik te hebben van de ex-man van zijn vrouw die veel connecties heeft in het United Kingdom. Hij verklaarde desbetreffend tevens ook dat de betreffende ex-man een contactverbod heeft gekregen van de Britse autoriteiten en dat hij gedurende 10 jaar niet in zijn buurt of in de buurt van zijn vrouw mag komen.

Betrokkene stelde dat hij besloot in België asiel te vragen omdat zijn broer in België woont en omdat zijn leven in gevaar is in Pakistan. Hij stelde tevens ook in België bang te zijn. Hij uitte verzet tegen een overdracht naar het United Kingdom in het kader van Verordening 604/2013 omwille van het feit dat zijn leven in gevaar is daar en dat hij door de ex-man van zijn vrouw bedreigd werd in het United Kingdom. Hij verklaarde tevens in het bezit te zijn van documenten die aantonen dat zijn leven in gevaar is in het United Kingdom maar kon deze niet voorleggen op het moment van zijn gehoor. Hij verklaarde dat er door het Luton Crown Court (UK) een contactverbod voor een periode van 10 jaar werd uitgegeven aan de desbetreffende ex-man van zijn vrouw en dat hij ook klacht indiende bij het Romford Police Station (UK).

Betrokkene verklaarde religieus gehuwd te zijn met de genaamde N., N. [...] (geboren 26.08.1998 te Luton, United Kingdom) die de Britse nationaliteit heeft en met wie hij ook een minderjarige dochter heeft (M., A. A[...] , geboren 23.08.2015 te Bordesley Green, United Kingdom). Hij stelde dat zijn vrouw en dochter in het United Kingdom te Luton verblijven en dat ze ook af en toe in België verblijven. Betrokkene verklaarde tevens een broer te hebben die in België verblijft en die de[...] Belgische

nationaliteit zou hebben. Hij verklaarde tevens een zus te hebben die legaal te Birmingham (UK) verblijft en een zus [...] die te Toronto (CAN) zou verblijven.

Op 03.05.2016 werd voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Britse instanties die op 05.06.2016 instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen wij er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan het United Kingdom een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We wensen hieromtrent ook nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij besloot asiel in België aan te vragen omdat zijn broer reeds in België verblijft en over de Belgische nationaliteit beschikt merken we op dat, op basis van de door betrokkene aangereikte gegevens in verband met zijn broer, de broer van de betrokkene door onze diensten niet werd teruggevonden waardoor we niet in staat waren om zijn verblijfssituatie in België te verifiëren. Desondanks merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

In verband met de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van

Verordening 604/2013. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. De betrokkene, die verklaart in 1987 geboren te zijn, is niet alleenstaand en heeft een echtgenote en minderjarige dochter die in het United Kingdom verblijven en over de Britse nationaliteit beschikken. Daarnaast merken we dat we er ons van bewust zijn dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde aan diabetes te lijden en hieromtrent ook enkele dagen gehospitaliseerd werd in België, wat blijkt uit de medische attesten in zijn dossier. Desondanks benadrukken dat er op grond van deze verklaringen en de elementen vanuit het dossier niet kan worden besloten dat omwille van gezondheidsaspecten inderdaad een relatie van afhankelijkheid tussen zijn broer en hem zou bestaan en dat de broer van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. Daarnaast zijn we niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broer van de betrokkene ter zake.

Betreffende de verklaringen van betrokkene dat zijn leven in gevaar is in het United Kingdom en dat hij bedreigd wordt door de ex-man van zijn vrouw merken we op dat hij desbetreffend verklaarde documenten te hebben die dit bewijzen maar dat deze momenteel bij de Britse autoriteiten liggen maar dat hij met hen contact ging zoeken om deze documenten te verkrijgen. We merken op dat tot op heden deze documenten door betrokkene nog niet werden voorgelegd in het kader van zijn asielaanvraag in België waardoor het onmogelijk is om de problemen van betrokkene in verband met zijn persoonlijke veiligheid te verifiëren. Daarnaast merken we op dat betrokkene verklaarde reeds klacht te hebben ingediend bij de Britse autoriteiten en dat er op basis daarvan een contactverbod van 10 jaar werd uitgegeven voor de ex-man van zijn vrouw. We wensen dan ook op te merken dat betrokkene in staat was om zich inzake problemen van zijn persoonlijke veiligheid te wenden tot de bevoegde Britse instanties en dat betrokkene opnieuw de mogelijkheid heeft om desbetreffend contact op te nemen met de autoriteiten in het United Kingdom. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inzien dan ook niet worden besloten dat de Britse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden.

We wijzen er verder op dat de betrokkene tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in het United Kingdom die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hierbij wensen we ook op te merken dat zowel België als het United Kingdom de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en dat beide partij zijn bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat zowel België als het United Kingdom het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. De Britse autoriteiten onderwerpen asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kennen een vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat het United Kingdom het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Britse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

We merken verder op dat de Britse instanties op 13.04.2016 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen." Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af." Dit betekent dat, in tegenstelling tot de verklaring van betrokkene dat zijn asielaanvraag in het United Kingdom werd afgewezen, de door de betrokkene in het United Kingdom ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing. De Britse instanties zullen, na overdracht van de betrokkene, het onderzoek van zijn asielaanvraag aanvatten of verder zetten indien de betrokkene dat wenst. De Britse instanties zullen dit verzoek tot

internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in het United Kingdom in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Verder wensen we op te merken dat er vanuit de verklaringen van betrokkene of vanuit de elementen in zijn dossier geen bewijzen of andere elementen aanwezig zijn dat betrokkene na zijn asielaanvraag het grondgebied van de lidstaten voor een periode van minstens drie maanden heeft verlaten. Er zijn ons inzien dan ook geen redenen om aan te nemen dat de verantwoordelijkheid van het United Kingdom eindigde met toepassing van artikel 19(2) van Verordening 604/2013.

Tot slot merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde aan diabetes te lijden en daaromtrent wat problemen te hebben gehad. Dit wordt ook bevestigd door de medische attesten in zijn dossier waaruit blijkt dat betrokkene voor een periode van 2 dagen (10.04.2016 tot 12.04.2016) gehospitaliseerd werd in België. Desbetreffend merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor d.d. 28.04.2016 verklaarde dat alles omtrent zijn gezondheid nu beter is en dat hij tot op heden geen nieuwe medische attesten of elementen aanreikte die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan het United Kingdom verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in United Kingdom niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan het United Kingdom een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Britse autoriteiten

toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2)° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Britse autoriteiten.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: het EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden

beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.3.2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“A. HET PRIVE- EN GEZINSLEVEN VAN VERZOEKER

1. *Verzoeker beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van verzoeker.*

Verzoeker is woonachtig te [...] (stuk 8: huurovereenkomst).

Hij verblijft hier met zijn gezin, reden waarom hij hier een aanvraag gezinshereniging indiende op 27 november 2015 (stuk 3).

Mevrouw N. N. [...], geboren op 28 augustus 1998 te Luton (UK) is de partner van verzoeker (stuk 13). Zij zijn religieus getrouwd (stuk 5).

Zij hebben samen een dochtertje: A. A.M. [...], geboren op 23 augustus 2015 (stuk 11).

Verzoeker heeft in België een broer, de heer A. M. Z. [...], met de Belgische nationaliteit (stuk 6). Hij verblijft met zijn gezin in België en beschikt over een vast inkomen (hij is uitbater van verschillende OCTA+ stations).

De broer van verzoeker helpt verzoeker en zijn gezin. Zij huren het pand gelegen te [...] van hem sinds 15 november 2015 voor een zeer lage prijs van 300 euro per maand inclusief de huurlasten (stuk 7).

Zij vormen een hecht gezin. Verzoeker verwijst naar de bijgevoegde foto's:

- *stuk 10: foto's van verzoeker met zijn vrouw en kind;*
- *stuk 11: foto van de broer van verzoeker met A[...] (zijn dochtertje)*
- *stuk 9: foto's van A. [...] momenteel (zij heeft waterpokken)*

Verzoeker en zijn partner verwachten binnenkort hun tweede kindje (stuk 14).

2. *De voorliggende feiten moeten betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de bestreden beslissing.*

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- *een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;*
- *en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.*

Ook het privéleven van verzoeker, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see Pretty v. the United Kingdom, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see Mikulić v. Croatia, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or

her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no.53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-III) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulić v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-I). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

In casu is ook artikel 7 van het Handvest van toepassing aangezien de bestreden beslissing een tenuitvoerlegging betreft van de verordening Nr. 604/2013 van het Europees parlement en de Raad.

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt als volgt: "Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

B. DE BELANGENAFWEGING VOLDOET NIET AAN DE WETTELIJKE VEREISTEN

2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker het grondgebied moet verlaten en dat hij moet overgedragen worden aan de verantwoordelijke Staat en het verblijf geweigerd wordt in toepassing van artikel 71/3, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het "Vreemdelingenbesluit").

Artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater."

Een bijlage 26quater bevat bijgevolg een bevelscomponent, volgend op de component waarin de weigering van verblijf wordt vastgesteld.

In beide beslissingen wordt echter geen enkele belangenafweging doorgevoerd in toepassing van artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het nochtans de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Dit is niet gebeurd.

De verzoekende partij merkt op dat het niet aan hem noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt om de belangenafweging in de plaats van de bevoegde overheid uit te voeren (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Een schending dient derhalve te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest

3. Door verzoeker wordt er vervolgens op gewezen dat de verweerder in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Bovenstaande uiteenzetting geldt eveneens ten aanzien van artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Door de verwerende partij werd geen rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker.

Uit de bestreden beslissing noch het administratief dossier kan worden afgeleid worden dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet verplicht is rekening te houden.

4. Verzoeker wijst bijkomend op de belangen van zijn minderjarig kind: A. [...]. Zij verblijft samen met haar moeder te [...]

Artikel 24 van het handvest, luidt als volgt: "De rechten van het kind 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht. 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist." (cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395.)

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)"

In casu is artikel 24 van het Handvest van toepassing aangezien de bestreden beslissing een tenuitvoerlegging betreft van de verordening Nr. 604/2013 van het Europees parlement en de Raad.

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende: "Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)" (cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen. Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt: "Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende: "Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children." (cfr. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12.)

Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest. Bovendien stelt overweging 13 van de Dublin III –verordening: "Overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties van 1989 inzake de rechten van het kind en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dient voor de lidstaten bij toepassing van deze verordening het belang van het kind voorop te staan. Bij het beoordelen van het belang van het kind dienen de lidstaten met name het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit alsmede diens achtergrond, terdege in aanmerking te nemen. (...)"

Hieruit volgt dat, zonder afbreuk te doen aan hun beoordelingsmarge, Lidstaten gehouden zijn om aanvragen tot verblijf in het kader van de Dublin III-verordening te onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen. Lidstaten dienen een evenwichtige en redelijke beoordeling te maken van "alle in het geding zijnde belangen" en "daarbij in het bijzonder rekening te houden met belangen van de betrokken kinderen".

In casu moet worden vastgesteld dat de verwerende partij op de hoogte was van het dochtertje van verzoeker: A. A. M. [...] (° 23.08.2015), zoals blijkt uit de bestreden beslissing. Het dochtertje van verzoeker woont samen haar moeder te [...].

Er werd echter geen (evenwichtige en redelijke) beoordeling gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, minstens dat in het bijzonder rekening werd gehouden met de belangen van A. A.M. [...].

Meer nog, er werd geen enkele beoordeling gemaakt.

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 7 en 24 van het Handvest.”

2.3.2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Hij verwijst naar zijn gezinsleven met zijn echtgenote en dochter in België, evenals naar zijn broer en diens gezin die over een vast inkomen beschikt. Hij stelt dat er geen belangenafweging gemaakt werd. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers echtgenote en dochter de Britse nationaliteit hebben en zich aldus vrij in de EU-lidstaten kunnen bewegen. Tijdens zijn gehoor heeft verzoeker verklaard dat zijn echtgenote en kind in het Verenigd Koninkrijk verblijven en soms naar België komen.

Hij toont niet aan enkel in België met zijn echtgenote en dochter een gezinsleven te kunnen leiden.

Hij toont evenmin aan een gezinsleven te leiden met zijn broer en diens gezin in België.

Bij het beoordelen of er een gezinsleven tussen broers en zussen in de zin van artikel 8 EVRM bestaat is een feitenkwestie, waarbij moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals volgt uit de rechtspraak van Uw Raad, die mutatis mutandis van toepassing is:

“Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. In dit verband merkt de Raad op dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen broers en zussen. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de reële banden tussen beiden.

Verzoeker wijst enkel op het feit dat hij inwoont bij zijn broer en diens gezin. Dienvolgens kan worden gesteld dat verzoeker niet zonder meer aantoont dat hij een gezinsleven heeft met zijn broer in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (RVV nr. 60.618 d.d. 29 april 2011)

Verzoeker, die reeds sedert 2009 in het Verenigd Koninkrijk verblijft, toont niet aan gedurende die periode nood te hebben gehad aan financiële afhankelijkheid van zijn broer of in die periode deel te hebben uitgemaakt van diens gezin.

Ten overvloede merkt verwerende partij op dat verzoeker niet aantoont dat zijn echtgenote arbeidsongeschikt zou zijn.

Waar hij een schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet toont hij niet aan dat dit artikel een motiveringplicht inhoudt en toont hij evenmin aan dat er geen rekening gehouden werd in de bestreden beslissing met zijn echtgenote en kind enerzijds en mat zijn in België verblijvende broer anderzijds.

Het vierde middel is niet ernstig.”

2.3.2.1.3. De verzoekende partij beroept zich op haar gezinsleven en stelt dat ze met haar gezinsleden te Waver woont. Ook wijst de verzoekende partij op de familiebanden met haar broer, die de Belgische nationaliteit heeft, en eveneens met zijn gezinsleden in België. De verzoekende partij meent dat er geen belangenafweging gebeurd is in het kader van haar gezinsleven. Ook meent de verzoekende partij dat er geen rekening werd gehouden met het hoger belang van haar dochter, nu haar dochter te Waver verblijft.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, *quod in casu*, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67). De Raad benadrukt in dit verband dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Zoals blijkt uit de Dublin-III-verordening dient voor de lidstaten bij de toepassing van deze verordening de eerbiediging van het familie- en gezinsleven voorop te staan, overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij kennis heeft van mevrouw N.N. en het minderjarig kind M.A.A. In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat *“De betrokkene, die verklaart in 1987 geboren te zijn, is niet alleenstaand en heeft een echtgenote en minderjarige dochter die in het United Kingdom verblijven en over de Britse nationaliteit bezitten.”* Ook in de nota met opmerkingen wordt het gezinsleven van de verzoekende partij met voormelde personen niet betwist.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat mevrouw N.N. op 27 november 2015 de verblijfskaart als burger van de Unie, in de hoedanigheid van zelfstandige heeft aangevraagd. Ook voor het minderjarig kind M.A.A. werd op 27 november 2015 de verblijfskaart als burger van de Unie, in de hoedanigheid descendent van mevrouw N.N., aangevraagd. Ter terechtzitting wordt aan de partijen gevraagd wat de uitkomst is van de procedure die door mevrouw N.N. op 27 november 2015 opgestart werd. De verwerende partij deelt mee dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 februari 2016 aan de

gemeente Waver de toestemming gegeven heeft om een E-kaart uit te reiken, maar dat de E-kaart nog niet afgehaald werd. Uit voormelde verklaring blijkt bijgevolg dat mevrouw N.N. en haar minderjarige dochter over een verblijfsrecht voor België beschikken. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij met voormeld gegeven rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt daarentegen gesteld dat de “*echtgenote en het minderjarig kind*” in het Verenigd Koninkrijk verblijven. Ter terechtzitting wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij zelf verklaard heeft tijdens haar gehoor op 28 april 2016 dat haar echtgenote en dochter in het Verenigd Koninkrijk verblijven. In dit verband merkt de Raad op dat de verzoekende partij inderdaad een adres in het Verenigd Koninkrijk opgegeven heeft, maar eveneens verklaard heeft dat ze naar België komen. De verwerende partij was hiervan op de hoogte daar zij hun aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfskaart als burger van de Unie behandeld heeft en ingestemd heeft met de afgifte van een E-kaart. Bij het nemen van de bestreden beslissing kan de verwerende partij geen abstractie maken van het gegeven dat mevrouw N.N. en het minderjarig kind over een verblijfsrecht in België beschikken. Er dient bijgevolg *in casu* nagegaan te worden waar het centrum van de belangen van de verzoekende partij en haar gezinsleden zich bevinden, daar artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). In dit verband dient erop gewezen te worden dat bij de toepassing van de Dublin-III-verordening de eerbiediging van het familie- en gezinsleven, overeenkomstig het EVRM en het Handvest, dient voorop te staan.

De Raad kan *in casu* op het eerste gezicht niet vaststellen dat de verwerende partij is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande het gezinsleven van verzoekende partij zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het middel lijkt *prima facie* in de aangegeven mate gegrond.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft, dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM tot gevolg zal hebben.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing gelet op de bespreking van de grief in punt 2.3.2.1.3. van dit arrest (artikel 8 van het EVRM).

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te worden bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juni 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 *quater*), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS